

9. listopadu – Posvěcení lateránské baziliky A – B – C

*Boží chrám je svatý,
a ten chrám jste vy. (1 Kor 3,17)*

První čtení

Ezechiel 47,1-2.8-9.12

Anděl mě zavedl ke vchodu do chrámu, a hle – pod chrámovým prahem prýštila voda směrem na východ – na východ totiž bylo chrámové průčelí – voda stékala pravou chrámovou stranou na jih od oltáře. Pak mě vyvedl severní branou a venku mě vedl až k vnější bráně směřující na východ, a hle – voda vytékala z jižní strany. Řekl mi: "Tato voda, která vytéká do východní krajiny, stéká do pouště a končí v moři ve slaných vodách a jeho voda je tím uzdravena. Kamkoli se řeka dostane, oživnou všichni živočichové, kteří se v ní hemží; velmi mnoho ryb bude tam, kam se dostane tato voda, a vše se uzdraví. Nad řekou pak, na jejím břehu z obou stran vzrostou všelike ovocné stromy; neopadne jeho listí, nepřestane jeho ovoce; každý měsíc ponese čerstvé plody, neboť jeho voda bude vytékat ze svatyně: jeho ovoce bude pokrmem, lékem jeho listí."

Druhé čtení

1. Korintánům 3,9c-11.16-17

(Bratři a sestry!) Vy jste Boží stavba. Podle Boží milosti, která mi byla dána, položil jsem jako zkušený stavitel základy, dále na tom staví už jiný. Každý však ať se dívá, jak na tom dále staví. Neboť nikdo nemůže položit jiný základ nežli ten, který je už položen – a tím je Ježíš Kristus. Nevíte, že jste Božím chrámem a že ve vás bydlí Boží Duch? Kdo by ničil Boží chrám, toho zničí Bůh. Neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy!

Evangelium

Jan 2,13-22

Byly blízko židovské velikonoce a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V chrámě zastihl prodavače býčků, ovcí a holubů i směnárníky, jak tam sedí. Tu si udělal z provazů důtky a vyhnal všechny z chrámů i s ovci a býčky, směnárníkům rozházel peníze a stoly jim zpřevracel a prodavačům holubů řekl: "Jděte s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržnici!" Jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: 'Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.' Židé mu však namítli: "Jakým znamením nám dokážeš, že tohle smíš dělat? Ježíš jim odpověděl: "Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím!" Tu židé

řekli: "Tento chrám se stavěl šestačtyřicet let – a ty že bys ho zase postavil ve třech dnech?" On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých, uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl.

K zamyšlení

Dnes slaví Církev posvěcení nejpřednějšího kostela Západu. 9. listopadu 324 posvětil papež Silvestr Lateránskou baziliku. Jakožto kostel papežů, nese čestný název: "Matka a hlava všech kostelů na zemi." Dnešním svátkem však neslavíme v žádném případě posvěcení umělecké stavby, ať už je z kamene, skla, dřeva nebo z oceli. Jedná se především o oba významy slova Církev (Církev = kostel), které stojí v těsné spojitosti? Církev = kostel znamená jak Boží svatostánek, tak společenství věřících. Stavební styl kostelů je rozdílný, protože je výrazem měnícího se vědomí víry a citu pro víru. Ale vždy šlo a jde a to, Boha oslavovat a Jeho zakoušet v našem středu. Význam církevních staveb nám může pomoci hluboko se ponořit do pochopení podstaty Církev jako církevního společenství, do podstaty jejího povolání a poslání v dnešním světě.

– Kostely jsou otevřeny každému člověku. Podobným způsobem je to úkol každého církevního společenství být ve světě tím, kdo zve.

– II. Vatikánský koncil nazývá Církev putujícím Božím lidem. Tento lid potřebuje shromáždění, aby nikdy nezapomněl, co je jeho určení a zdroj. Když se jako společenství setkáváme znovu a znovu v kostele, je jedno, zda se jedná o katedrálu nebo o kapli, o dóm ve městě nebo malý vesnický kostelík, tyto stavby nás podporují v našem hledání Boha a umožňují nám předstoupit v každodenním životě, s našimi starostmi a radostmi, předstoupit před Boží tvář.

– Ústředním místem kostela je ambon, místo pro Svaté písmo, a oltář. Když v kostele chybí zvěstování Božího slova a oslava Božích ran jako zdroj života ve víře, stává se stavba čistě jen památkou. Kde nás jakákoliv plodná řeka, jak o tom hovoří první čtení, nenaplňuje, naše církevní společenství usychá, je neschopné života a umírá. V krásném obrazu zdroje Templu se popisuje síla Božího proudu života: tento zdroj má zvláštní schopnost přeměnit slanou vodu a tím umožnit netušený nový život. Boží přítomnost, zobrazená v uzdravující síle vody, obdarovává svůj lid po pobytu v cizí zemi nečekanou plností života v nové staré zemi. Také my, když se shromáždíme kolem stolu slova a chleba, budeme obdařeni touto plností života.

– Kostel nabízí možnost promýšlet a uskutečnit zde důležité životní kroky a změny jako je narození, smrt, svatba a ostatní životní rozhodnutí, nemoc a nový začátek... Zde se sváží lidské životní zkušenosti s důvěrou v Boží ochranu a přítomnost. Jako společenství věřících je naší povinností dávat pozor, aby celý život člověka dostal místo před Boží tvář. Když se v evangeliu hovoří o takzvaném očišťování v chrámě, tak přesně pro to, že se kult přestal užívat v každodenním životě. Jedná se již jen o formalitu, která nemá nic společného s původním hlubokým významem. Ježíš chce svým jednáním vyjádřit, že se jedná o živého člověka (druhé čtení! – "Nevíte snad, že jste Božím chrámem?"), který je zavolán a povolán zcela žít ve společenství s Bohem a pro Boha. Víra není jen to, co se stává skutečným v chrámu o svátcích, také tam, kde konkrétně žijeme a pracujeme. Bůh nechce být vyřazen z našeho každodenního života.

Církev tak není samoučelná. Svátek posvěcení kostela nás zve k rozjímání o našem vlastním poslání a povolání křesťana/křesťanky. Zve nás, abychom přišli na to, zda způsob shromáždění našemu životu se vším, co ho činí, dává prostor a zda jsme připraveni překročit hranice našeho kostela směrem do "světa", abychom skrze naše životy vyjádřili poselství naděje.